

Nr 119

Av fru **Hamrin-Thorell** och herr **Hilding**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Bidrag till försöksvis anordnad familjerådgivning.*

(Lika lydande med motion nr 149 i Andra kammaren)

Stora förhoppningar knöts till familjerådgivningsverksamheten, då 1960 års riksdag beslöt att lämna bidrag till försöksvis anordnad familjerådgivning. Beklagligt nog har denna verksamhet emellertid inte fått den utbredning som man hade hoppats. Hitintills har endast fem huvudmän erhållit statsbidrag till försöksvis anordnad familjerådgivning. Om ytterligare bidrag beviljas till de ansökningar som nu ligger inne hos medicinalstyrelsen kommer ändå inte dylik rådgivning att bedrivas mer än i Stockholms stad och län, Göteborgs stad, Östergötlands, Älvsborgs, Värmlands, Västmanlands, Kopparbergs och Västernorrlands län. Det är dock angeläget — för att citera föredragande statsrådet i årets statsverksproposition — »att familjerådgivningsverksamheten utsträcker till att omfatta ytterligare landstingskommuner».

Familjerådgivningsverksamheten fick genom 1960 års beslut karaktären av försöksverksamhet. All erfarenhet tyder på att där den bedrivits har den fyllt ett stort behov och har av ekonomiska skäl inte kunnat utbyggas i önskvärd omfattning.

I vissa fall kan knappheten på kvalificerad personal ha lagt hinder i vägen för en utbyggnad. Genom ökad socionomutbildning torde emellertid möjligheterna vidgas. I proposition nr 135/1960 framhöll dessutom föredragande statsrådet att personlig lämplighet för verksamheten måste tillmätas stor betydelse, »ty det vore olyckligt om de formella kraven på familjerådgivaren skulle utestänga kvalificerade krafter från yrket och därmed minska möjligheterna till en snabb uppbyggnad av familjerådgivningsverksamheten». Av den begränsning som familjerådgivningen fått under de föregående fem åren torde framgå att statsbidragsbestämmelserna fått en alltför snäv utformning och därför bör vara i behov av en översyn.

I en tid med högt antal skilsmässor och med miljöförhållanden som skapar stigande friktionsanledningar inom äktenskapen får familjerådgivningsverksamheten ökad betydelse. I ett betänkande 1964 av familjerättskommittén diskuteras dessutom familjerådgivningens betydelse inom det medlingsinstitut som kommittén föreslår. Med hänsyn till familjerådgivningens karaktär

av försöksverksamhet och dess begränsning till endast ett fåtal län anser sig kommittén inte kunna föreslå generell rätt för familjerådgivare att utfärda medlingsintyg. En sammankoppling mellan rådgivning och medling anses önskvärd på vissa orter. De kurser som kommittén rekommenderar för de framtida borgerliga medlarna bör enligt kommitténs mening kunna knytas till familjerådgivningsbyråerna så snart dessa fått en fastare uppbyggnad och en mera spridd verksamhet.

Tiden bör alltså vara inne för en fastare uppbyggnad av familjerådgivningsverksamheten. I sina petita för 1965/66 har medicinalstyrelsen begärt 200 000 kr. för att möta de krav som inom den närmaste framtiden ställs på statsbidrag för verksamheten. Vi anser medicinalstyrelsens äskanden väl motiverade. Då ansökning nu föreligger, bör statsmakterna ge bidrag så att utbyggnaden inte ytterligare fördröjs. Föredragande statsrådet har emellertid uppfört anslaget med oförändrat belopp, 140 000 kr.

Med hänvisning till det som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte till Bidrag till försöksvis anordnad familjerådgivning för budgetåret 1965/66 anvisa ett förslagsanslag av 200 000 kr., samt

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om översyn av statsbidragsbestämmelserna till familjerådgivningsverksamheten.

Stockholm den 25 januari 1965

Ruth Hamrin-Thorell

Per Hilding